

הגאון - ר"א שט

המקום - ארבעה מאה, ארבעה ימים

משה מוסר לבני ישראל את צביו האחרונים במעמד שנמשך 73 יום - 73 יום האחרון של משה וקנו, ג-ט אצ"ר.

בין הצדדים: "וגקרבון אל"י כולכם... ויטב בעיני ה' (גמילת שלישי)".
המשך פרטג הגמילת יצו לנו.

למאן הרמב"ם בפרק ב' כהאבות תלביה: אלוהי תלביה אמורה?
וגמילת: לוי שגא יצו... לוי כלל תלביה אמורה.

ה' בוצק אה-אמו ברב"ם שנוג: כון בענין הגמילת הוא וולדי לבזוק
בא"צ מ"צה אוננו נאמנים לארץ שהוא נגמילת לנו.

והוא אינו מסתפק בס' בוד אה-א - אלא בכל צור וצור ח"כ אפס אפוא
אם אמו אינו הוא יצו למעשים.

לומר, ה' בוצק אוננו ב"צ צור וצור - א נאמנינו אלו, אלו גמילת,
אז אמו ואל ארצו.

ג-ה' קא, ~~הגאון~~ בארץ של אמנו בארץ לא ס-ק וחוקה נכח - ברפת -
מקום סבוט אהבה ואהבה יחס ישוה - זמני שנים לא רבוג כל-כך, כלשך
דעבו חוקם מוסר כס"ג, האינקוויזיציה פנוצו לשמחה שמבקצו היה לבזוק
אם נאמנו היפוזים זלגס. ~~עצ~~ לזגם של מ', נשאל. הקאטואים רצו לבזוק
אם ג'צג הינאמני - של הנוצרים החצלים האלה לזג הנוצרי.

נדאיה ז', לעקב"ה רצו לבזוק את נאמנינו זלגו, לזג משה וישבו.
ואם גמילת שמוסר לוי ב"ק יק אלה שכבר הגירו שג צמס ואלא אה היפוזים
הנאמנים, אז' אן' אשאל: איך קרה שה' מוארים? האם הכרג יהו"י אה
כ"ה היה' סאורי' לפני שהרצונו התגל' הגיר אה צמו לזג אה?

הרי אפילו בארצת שה'ום מילג הפגבולא - היא כיכ גבוהה, מצוגר ז'
היגבולא - האכב הא'קור' ולא זמניר אה תורג ישראל לעבודה מלוי'ג.
וה' המשך לבזוק אוננו.

צמני מוצרים עכ"ל לאוה ברפת.

לש, לפני כ-800 שנה, אירע עורג אירוע גמילת. הקיסר נפוליאון
הקיסר מוסר אצל - לן: הס'נהדרן של הי'הוצים. הוא כינס גמילת ל-800
נציגים של יהו"י הארצות האירופאיות שהיא אחת של'אמו.

ב) וזהו גלגול - וזהו גלגול המהפכה הצפונה ובתחילת
ה"אמנצ'פאצ'ה" - את האמנצ'פאצ'ה, בין ילדנו לה מאו
השנים. והקב"ה חזר לגלגול אומנו ואג האמנצ'פאצ'ה הישגית
ואמנצ'פאצ'ה.

נפוליאון הציג בפני הצ'רים 20 שאלות, ביניהן:
- האם מותרין נישואין בין 'פוז'יה מנוצ'ה או בין 'הוד' ונוצ'יה?
- נחשבים יינוצ'רים הצ'רפג'ים הל'ני ה'הוד'ים אקרובים זהים
או אזרים ונכרים?

- האם מת'ג צריש'הו את ה'הוד'ים היושגים הצ'פג'י זמנו בצ'רפג'
את מנצ'רם, אינן ז'יה ונ'הוה אל-פ' חוק' המצ'ינה?

רוב הנאספ'ים הבינו כי יש לעמוד על בעקרונות הצ'ג'ים, כשהצ'ק'רים
הנאוג'ים נצ'רס'ם ב'די אצ'ם של א'רופה כופפה את ה'הוד'יה מנוצ'ה
את' שהש'בו זו גלגול ז'א את מהש'אלה, תשגוג שס'פ'קו את ה'ק'יס'
הוא - נפוליאון - הוא אינ'ן אצ'ס סנהצ'רין של וד' ה'הוד'ים, אצ'רל ימ'נו
כקלם, אל'ש משגוג אלה.

ואת'ם כן ש'ני. בצ'יונים ש'ק"מו הסנהצ'רין פלה, נאמ'כו צ'כר'
ב'ור וצ'פג' ונפוליאון, מהו'לים בצ'כר' - תמ'ה ש'קופ'ם של ה'ת'רול'ה
זמ'נה. ואל'פ'י ש'ל'הוד'ים צ'יבו א'אג'ב למח'ל "קת" ה'הוד'ים,
ז'א צ'כרה א'א ש'נה ואוגו נפוליאון ח'ש אצ' צ'וים מ'מכ'ג'ים ה'מק'ל'ם
אמ'ע'ל'ים את צ'כר'ו ה'הוד'ים.

אך ק'נצ'ים, ה'ה עם הו'ג'ור א' אצ'ר-י'ש'רל אכ'ר מנצ'רם ה'אג'נה?
נש'רו האש'ים קצ'ר אך ז'א ב'מצ'ינה. ופנ'אנ'ה ה'צ'ג' כמ'ה ז'ה'ת'פור
ב'ח'ול' הש'נים ה'אוג'רו מ'ה ה-19.

לקוקים ז'ככור כ' אצ'נה
ג'י'ם מ'ה ז'ק'הג' תש'ה ב'אג', ו'נו ~~צ'כר'ים~~ ש'ג' אצ' ~~ל'ב'ר'ן~~ מ'נצ'ר'ן
צ'כ'ר' צ'ור וצ'ור ז'ח"ב אצ'ם ז'כ'ור ש'ג' אצ'מו כ'ילו ה'וא יצ'א מ'פ'ר'ם.
ש'ה'הוד'ים ה'יוצ'ים מ'פ'רים נ'ב'קה ז'ה'ם נ'אש'ר'ם ה'צ'ג' ו'ה'מ'צ'ינה - ז'
אכ'נו ש'ה'הוד'ים ה'יוצ'ים מ'פ'רים נ'ב'קה ז'ה'ם נ'אש'ר'ם ה'צ'ג' ו'ה'מ'צ'ינה - ז'
כ' ה'ה'כ'ור ה'ת'ר'ג'ו ה'כ'כ'ור ב'כ' - ש' א'נ'נו מ'ש'יכ'ים ז'ה'י'צ'ר'
אין ז'ה'ת'אל ח'ח! א'מ'ר ה'ג'מ'ה, ע'ם ג'ל'נ'ה [ז'י] ח'ק'ר ~~ז'ל'ר~~ ז'ל'ר ז'אכ'ה
ב'ת'עה ב'אג':

כ' י'ה ר'צ'ן ג'מ'נו מ'ש'ל. ש'ג'ת ש'ל'ם!
מ'כ'ל מ'כ'ל

תלמוד בבלי מסכת תענית דף ל עמוד ב

תנן התם: מקום שנהגו לעשות מלאכה בתשעה באב - עושין, מקום שנהגו שלא לעשות - אין עושין, ובכל מקום תלמידי חכמים בטלים. רבן שמעון בן גמליאל אומר: לעולם יעשה כל אדם עצמו כתלמיד חכם. תניא נמי הכי, רבן שמעון בן גמליאל אומר: לעולם יעשה אדם עצמו כתלמיד חכם, כדי שיתענה. תניא אידך: רבן שמעון בן גמליאל אומר: כל האוכל ושותה בתשעה באב - כאילו אוכל ושותה ביום הכיפורים. רבי עקיבא אומר: כל העושה מלאכה בתשעה באב - אינו רואה סימן ברכה לעולם. וחכמים אומרים: כל העושה מלאכה בתשעה באב ואינו מתאבל על ירושלים - אינו רואה בשמחתה, שנאמר + ישעיהו ס"ו + שִׁמְחוּ אֶת יְרוּשָׁלַיִם וְגִילוּ בָהּ כֹּל אֲהַבְיָהּ; שִׁשְׂאוּ אֶתֶּה מְשֻׁשׁ-כֹּל הַמֵּתְאָבְלִים עֲלֶיהָ. מכאן אמרו: כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה, ושאינו מתאבל על ירושלים - אינו רואה בשמחתה. תניא נמי הכי: כל האוכל בשר ושותה יין בתשעה באב - עליו הכתוב אומר + יחזקאל ל"ב + ותהי עונותם על עצמתם.